

násilí. Stěžovatelka vnikla tedy do domu, při čemž jí jako spoludávající v právu jejím, vkročiti neb vrátiti se tam, ovšem jen v mezích shora vylíčených jí příslušejícím, bráněno nebylo, k účelům nedovoleným; neschází tu proto zákonitá náležitost vniknutí do pokojné držby a rušení domovního míru j i n é h o, naopak byla závadnými násilnými vpády skutečně Emilem Sch-em od jara 1923 vykonávaná skutečná pokojná držba zmíněného pozemku, domu a příbytku způsobem trestným porušena

Čís. 2080.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.)

Výrok nebyl pronesen veřejně (před zástupem) ve smyslu §u 39 čís. 2 zákona, byl-li pronesen v místnosti, v něž bylo více osob (8—10), vůči jediné sice hlasitě, ale tak, že jej ostatní pro vzdálenost a jsouce zabráněni v hovor, vůbec slyšeti nemohli.

Výrok »furie naší republiky dlouho nepotrvá« není potužením jména republiky ve smyslu §u 20 odstavec druhý zákona.

(Rozh. ze dne 9. září 1925, Zm I 338/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné, ze dne 9. března 1925, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle §u 20 odstavec druhý zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. n., zrušil však rozsudek nalézacího soudu podle §u 290 tr. ř. z moci úřední jako zmatečný a sprostil obžalovaného podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin podle §u 14 čís. 5 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., jehož se prý dopustil tím, že dne 6. září 1924 v P. v K-ově hostinci před zástupem, tedy veřejně způsobem surovým nebo štvavým hanobil republiku tak, že to může snížit vážnost republiky. Nalézacímu soudu uložil, aby spisy postoupil příslušnému správnímu úřadu k případnému policejnímu potrestání obžalovaného.

D ů v o d y:

Nalézací soud neshledal ve zjištěném výroku obžalovaného o republice podstatu podle §u 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky a uznal ho vinným toliko přestupkem podle §u 20 odstavec druhý téhož zákona, poněvadž neshledal v projednávaném případě daným požadavek veřejnosti. Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek z důvodu §u 281 čís. 9 b) a 10 tr. ř., dovozujíc, že nalézací soud mylně vyloučil znak veřejnosti, jelikož po stránce té postačí, byl-li výrok pronesen před větším počtem lidí náhodou současně přítomných (zástupem) v takovém místním poměru k pachateli, že projev jeho mohl kýmkoli z nich býti postřehnout, že tomu v přítomném případě tak bylo, ježto soud zjišťuje přítomnost asi 8—10 osob, které, třeba že byly na různých místech lokálu roztroušeny, přec mohly závadný výrok, dosti hlasitě pronesený, slyšeti. Stížnost domáhá se proto odsouzení obžalo-

vaného pro přečin §u 14 čís. 5 zák. na ochr. rep., to tím spíše, ano podřadění pod § 20 zákona vůbec jest právně neudržitelné. Jak vidno, provádí stížnost ve skutečnosti jen důvod zmatečnosti podle §u 281 čís. 10, nikoliv též čís. 9 b) tr. ř. Stížnost jest však bezdůvodna. Neboť, zjistil-li soudce podle důvodů rozsudku přítomnost 8—10 osob v místnosti, z nichž ostatně dvě před pronesením výroku se vzdálily, z nichž však výrok, pronesený hlasitě k jedinému R-ovi, vedle tohoto slyšel jen jediný z přítomných, Josef P-ý, kdežto ostatní přítomní jej pro vzdálenost, a jsouce zabráněni v hovor, vůbec slyšeti n e m o h l i, nelze ani podle vlastního výkladu pojmu veřejnosti zmateční stížností důvodně mluvíti o tom, že v daném případě závadný výrok byl pronesen před zástupcem, tedy veřejně. Není ostatně zjištěno, ba podle zjištění rozsudku jest pokládati za vyloučeno v ě d o m í obžalovaného, že slova jeho, k jediné osobě pronesená, ostatními přítomnými mohla býti slyšena, což rovněž brání podřadění výroku pod § 14 čís. 5 zákona. Slušelo proto zmateční stížnost státního zastupitelství zavrhnouti jako bezdůvodnou.

Přisvědčiti jest stížnosti v bodě, který však neuplatňuje jako zmatečnost ve prospěch obžalovaného, že rozsudek jest i potud právně pochybeným, pokud shledává ve zjištěném výroku přestupek podle §u 20 odstavec druhý zák. na ochr. rep. Neboť tento předpis zákonný ohrožuje trestem potupení j m é n a, znaku, vlajky nebo barvy republiky. Než zjištěný výrok »Furie naší republiky dlouho nepotrvá« směřuje již podle doslovu zřejmě proti republice samé, nemá však s jejím j m é n e m, jež podle výroku rozsudkového mělo tu býti potupeno, nic společného. Jelikož podřadění závadného výroku, jenž pro nedostatek »veřejnosti« nemůže býti kvalifikován jako přečin podle §u 14 čís. 5 zákona, pod § 20 odstavec druhý zákona porušen byl zákon na úkor obžalovaného, v jehož prospěch nebyla zmateční stížnost podána, bylo důvodu zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., tím daného, dbáti podle §u 290 tr. ř. z moci úřední, rozsudek nalézacího soudu jako zmatečný zrušiti, obžalovaného podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby sprostiti, zároveň vřak nalézacímu soudu uložití, by spisy postoupil příslušnému správnímu úřadu k případnému policejnímu potrestání obžalovaného.

Čís. 2081.

Zákon o telegrafech ze dne 23. března 1923, čís. 60 sb. z. a n.

Ustanovení §u 17 čís. 1 zákona předpokládá jsoucnost oprávněně zařízeného telegrafu, jenž byl jen neoprávněně spojen, ať přímo nebo nepřímě, do drátového telegrafu.

Pod výjimku §u 3 (3) zákona nespádá zařízení k účelům vyučovacím m i m o školní budovu.

Ke skutkové podstatě §u 18 čís. 1 zákona se nevyžaduje úmyslu zásáhnouti do státního regálu telegrafního; stačí vědomé jednání proti zákazu zákona.

(Rozh. ze dne 9. září 1925, Zm I 409/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Českých